

— Καλά, κύριε! είπεν ὁ Κορζύ ἀναχαιτίσας αὐτόν, καλὰ... σὲ ὑπακούω.

— Ἄχ! ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος παρὰφορος ἐκ χαρᾶς, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ ἀποδώσῃ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν εὐγενῆ ταύτην θυσίαν σου!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κλαγγὴ ὀπλων ἀντήχησεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἡ θύρα ἠνεψώθη ἀμέσως.

Ἦτο ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινων δικαστικῶν κλητῆρων.

— Εἶνε πλέον καιρὸς, Καπελούζε, εἶπεν ὁ γραμματεὺς.

— Πολὺ καλὰ... εἶμαι ἕτοιμος... Ἐμπρός!

Καί, μὲ βήμα εὐσταθές, διηυθύνθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν βασάνων.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἀμαξὰ τις ἐξήρχετο ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ Φρουρίου

Ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς ταύτης ἦσαν δύο ἄνθρωποι· ὁ Καπελούζος, ὅστις ἦτο μὲν κάτωχος, ὡς ἔχων τοὺς πόδας καθημαγμένους καὶ τὰ μέλη ἐξηρθρωμένα, ἀλλ' εἶχε τὸ βλέμμα σταθερὸν καὶ ὁ Κορζύ, ὅστις ἐκάθητο πλησίον αὐτοῦ κατηφῆς καὶ περιίλυτος, ὑποστηρίζων δὲ καὶ ἐνθαρρύνων αὐτόν ἐφ' ὅσον ἐδύνατο.

Φθάσαντες εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὁ Καπελούζος παρετήρησε πρὸς στιγμήν τὸ ἰκρίωμα καὶ εἶτα ἀνῆλθε βραδέως καὶ μετὰ κόπου τὰς βαθμίδας αὐτοῦ.

Ἡ σιγὴ ἦτο βαθεῖα καὶ ἐπιβάλλουσα.

Μόλις ἀνῆλθε τὸ ἰκρίωμα, ὁ κατάδικος ἔρριψε βλέμμα περιεργὸν ἐπὶ τοῦ πλήθους, ὡς εἰ ἀναζητῶν τινὰ.

— ὦ! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως, πόσον θὰ ἡὐχαριστούμην ἂν τον ἐβλεπον πρὶν ἀποθάνω!...

Καί, ἀποταθείς πρὸς ἓνα τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἴσταντο εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἰκρίωματος:

— Πιδια, εἶπε, δὲν εἶνε ἁμαρτία ν' ἀποθάνῃ ἓνας χριστιανὸς χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ μὴ φέρετε ἓνα πνευματικόν;

— Πνευματικόν; ἀνέκραξεν ὁ στρατιώτης γελάσας σπασμωδικῶς, καὶ ποῖος θὰ εὐρεθῇ νὰ σ' ἐξομολογήσῃ;

Ὁ Καπελούζος ὕψωσε δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δύο μοναχοί, διασχίζοντες τὸ πλῆθος, ἐβάδιζον πρὸς τὸ ἰκρίωμα, ὁ εἰς δ' ἐξ αὐτῶν, ὁ νεώτερος, ἔφθασε πρῶτος.

— Κύτταξ' ἐκεῖ!... εἶπεν ὁ στρατιώτης, πρὸ ὀλίγου ἐζήτεις πνευματικόν, ἰδοὺ δύο!... Μὴ παραπονεῖσαι λοιπόν!... ἀλλὰ κάμε γρήγορα!...

Ὁ κατάδικος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μοναχόν, ὅστις ἤγειρε τὴν καλύπτραν του.

— Ἄχ!... ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἀπεικονίσθη πάραυτα ἀπερίγραπτος χαρὰ... Ὁ Ὀλιβιέρος!... ὁ Ὀλιβιέρος!... ὦ! Θεέ μου! ἀφοῦ τὸν ἔστειλες ἐδῶ, βεβαίως μ' ἐσυγχώρησες.

Καί ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νεκροῦ μοναχοῦ.

Ἦσαν πράγματι ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Μαλκράφτ, οἵτινες ἦλθον ἐπὶ τούτῳ τὴν

πρῶταν ἐκείνην ἐκ τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων καί, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Ζεβάν, ἔσπευδον ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ Καπελούζου καὶ ἀποχαιρετίσωσιν αὐτόν διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἄφθονα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀτυχοῦς καταδίκου.

— Ἄχ! τέκνον μου!... ἔλεγε στενάζων ὁ δυστυχὴς Καπελούζος.

— Φίλησέ με, πάτερ μου!... εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σε δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους του... εἶνε ἄπειρον τὸ ἔλεος αὐτοῦ... καὶ εἰς αὐτόν ἐναποθέτω τὰς ἐλπίδας μου ὅτι θὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σου... ὦ! πάτερ μου... ὕπαγε νὰ ἐνωθῆς μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μαζὺ ἐκλαύσαμεν ἐδῶ κάτω καὶ τὴν ὁποίαν θὰ κλαίω μέχρι τελευταίας πνοῆς μου!...

Καί, ἐναγκαλισθεὶς ἐκ νέου τὸν Καπελούζον, ἠσπάζετο αὐτόν εἰς τὸ μέτωπον καὶ κατῆλθε τοῦ ἰκρίωματος.

— Τώρα, Κορζύ, εἶπεν ὁ κατάδικος, εἰς τὸ ἔργον σου!... Νὰ ἦσαι ἀτάραχος... νὰ μὴ τρέμῃς!... θέλω μὲ ἐν κτύπημα ν' ἀποθάνω, ἐννοεῖς;

Ἄλλ' εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς Κορζύ προσεπάθει νὰ φανῇ ἀπαθὴς καὶ ἀτάραχος· ἡ χεὶρ του ἐπὶ τοσοῦτον ἔτρεμεν, ὥστε ὁ Καπελούζος ἠναγκάσθη νὰ βοηθήσῃ αὐτόν.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἦτο φρικώδης.

Τὸ πλῆθος ὄλον ἐδάκρυεν.

Πολλαὶ γυναῖκες ἐλιποθύμησαν καὶ τὸ πλῆθος εἰς ἄκρον συγκινηθέν, ἐζήτει κραυγάζον χάριν ὑπὲρ τοῦ καταδίκου.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀπαίσιος σάνις ἐτέθη καθετός.

— Κράτει καλὰ τὴν μάχαιραν! εἶπεν ὁ Καπελούζος διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, ἥτις ἀντήχησε καθ' ὅλην τὴν πλατείαν, καὶ ἔπειτα ἠξέυρει... δύο γύρους πρὶν νὰ πέσῃ, διὰ νὰ ἔχῃ ἀρκετὴν δύναμιν.

Καί ἔθεσε τὴν κεφαλὴν κάτωθεν τῆς σανίδος.

— Εἶσαι ἕτοιμος;

— Ναί... κύριε.

— Τότε... κτύπα!

Ἡ φοβερὰ μάχαιρα κατέπεσεν.

Βαθὺς στεναγμὸς ἠκούσθη, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Καπελούζου, ἀποκοπέσας τοῦ σώματος, ἐτύθη, σπαράσσουσα καὶ πηδῶσα, μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ νεκροῦ μοναχοῦ, ὅπου ἐσταμάτησεν.

Διηγουμένη δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ νεκρὸς μοναχὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του χρυσοῦν ἐσταυρωμένον καὶ ἐπλησίασεν αὐτόν εἰς τὰ ἄχρῳα χεῖλη τοῦ Καπελούζου, ἅτινα ἀπετύπωσαν ἐπ' αὐτοῦ μακρὸν καὶ ὕστατον φίλημα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, προδοθεὶς παρὰ τῆς ἐρωμένης του, συζύγου τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ, παρεδόθη εἰς τοὺς ἐχθρούς του καὶ ἐφρονεῖτο ἐπὶ τοῦ πύργου Δὲ Μοντερώ τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1419.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἀποστραφείσα καὶ μισηθεῖσα παρὰ πάντων, ἀπέθανε τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1435.

Ὁ δὲ Μαλκράφτ, προαχθεὶς εἰς ἡγού-

μενον τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων, ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐν ἔτει 1435 ἀφοῦ ἐσύστησεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀδελφοῦς του ὡς διαδοχὸν αὐτοῦ τὸν Ὀλιβιέρον.

ΤΕΛΟΣ

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Περιεργὸν! εἶπεν, ἐδῶ κεῖται νεκρὸς, ἐνῶ τὸ αἷμα εὐρίσκεται ἐκεῖ. Ἄ! ἰδοὺ ἴχνος αἵματος. Θὰ ἦλθεν ἀπ' ἐκεῖ ἡ μάλλον ὁ ἀγαθὸς δὲ Σαὶν-Λύκ, ὅστις εἶναι ἡ εὐσπλαγγνία προσωποποιημένη, θὰ τον ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅπως μὴ λάβῃ ἐγκεφαλικάς συμφορήσεις. Ναί, ναί, τοῦτο εἶναι· ἀπέθανεν αὐτοστιγμῆ, ἔν, δύο.

Ὁ Ρεμῆ συνάδευε τὴν ἀρίθμησιν διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς εἰς τὸ κενόν.

Αἰφνης ὁμως ὑπεχώρησεν ἐνεός, διότι οἱ ὀφθαλμοί, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἰδεῖ ἠνεωγμένους, ἐπανεκλείσθησαν, μειζων δ' ἡ πρότερον ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ τεθνεώτος.

Ὁ Ρεμῆ ἐγένετο σχεδὸν ἐπίσης καὶ ὁ Μονσορώ ὠχρός· πλήν, ἰατρός ὢν, ἦτοι κάπως ὑλιστής, ἐψιθύρισε, ξέων τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς του:

— *Credere portenti mediocre.* Ἐὰν ἐκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι νεκρός.

Ἐπειδὴ ὁμως παρὰ τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας του, ἡ θέσις τοῦ Ρεμῆ ἦτο δυσάρεστος καὶ αἱ ἀρθρώσεις τῶν γονάτων του ἐκάμπτοντο πλειότερον τοῦ πρέποντος, ὁ Ὄδουινος ἐκάθησεν ἡ μάλλον διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς εἴζης τοῦ στηριζόντος αὐτόν δένδρου καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸ πτώμα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ποῦ ἀνέγνωσα, ὅτι, μετὰ θάνατον, παράγονται φαινόμενά τινὰ δράσεως, ἀποτελέσματα τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ὕλης, δηλαδὴ ἐνάρξεως σήψεως. Διαβουλόανθρωπε! καὶ μετὰ τὸν θάνατόν σου θὰ ἀνησυχεῖς ἡμᾶς. Πλὴν, ὄχι μόνον οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι ἀπαξ διὰ παντός κεκλεισμένοι, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠχρότης του ηὔξησε, τὸ *chloron chroma*, ὡς εἶπεν ὁ Γαληνός, *color albus*, ὡς εἶπεν ὁ Κικέρων, ὅστις ἦτο πνευματωδέστατος ρήτωρ· ἄλλως, ὑπάρχει μέσον νὰ πεισθῶ ἐὰν ἦναι ἡ ὄχι νεκρὸς, νὰ βυθίσω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν κοιλίαν του· ἐὰν δὲν κινήθῃ, σημαίνει, ὅτι εἶναι νεκρός.

Ὁ Ρεμῆ ἠτοιμάζετο νὰ προβῇ εἰς τὸ εὐσπλαγγνικὸν τοῦτο πείραμα, μάλιστα δ' ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὅτε οἱ ὀφθαλμοί τοῦ Μονσορώ ἠνεώχθησαν πάλιν.

Τοῦτο τὸ γεγονός παρήγαγεν ἀντίθετον τοῦ προηγούμενου ἀποτέλεσμα· Ὁ Ρεμῆ ἠγέρθη, ὡς κινήθεις ὑπὸ ἐλατηρίου, ψυχρὸς δ' ἰδρῶς κατέβρεξε τὸ μέτωπόν του.

Οἱ ὀφθαλμοί τοῦ νεκροῦ ἔμεινον ἀτενεῖς.

— Δὲν εἶναι νεκρὸς, ὑπετραύλισεν ὁ

Ῥεμῆ, δὲν εἶναι νεκρός. Ἴδου ἡμεῖς εἰς εὐάρεστον θέσιν.

Τότε διήλθε, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ ἐπομένη σκέψις διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ νέου.

— Ζῆ, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἐάν τον φονεύσω, θ' ἀποθάνει.

Παρετῆρει δὲ τὸν Μονσορώ, ὅστις ἐπίσης παρετῆρει αὐτὸν μὲ βλέμμα τόσον ἀγριον, ὅστε κατενόει τις εὐχερῶς τὰς διαθέσεις τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

— Ὅχι, ἀνεφώνησεν ὁ Ῥεμῆ ὅποια ἀπεχθής σκέψις! Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι, ἐάν οὗτος ὁ ἀνθρώπος ἦτο ὄρθιος καὶ ἔπαλλε τὸ ξίφος του, θὰ τον ἐφόνευον εὐχαρίστως· ἀλλ' εἰς ἡν κατὰσταιν εὐρίσκειται, ἀσθενής καὶ κατὰ τὰ τρία τέταρτα νεκρός, ἡ πράξις μου δὲν θὰ ἦτο μόνον ἔγκλημα, θὰ ἦτο ἀτιμία.

— Βοήθειαν! ἐπιθύρουν ὁ Μονσορώ, βοήθειαν! ἀποθνήσκω.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἡ θέσις μου εἶναι κρίσιμος. Εἶμαι ἰατρός, ἐπομένως τὸ καθήκόν μου εἶναι νὰ συνδράμω τὸν πάσχοντα ὁμοίον μου. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Μονσορώ εἶναι τόσῳ δυσειδής, ὥστε θὰ εἶχον σχεδὸν τὸ δικαίωμα νὰ εἶπω, ὅτι δὲν εἶναι ὁμοίός μου, ἀλλ' εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους, τοῦ γένους ἀνθρώπος. Λοιπόν, ἄς λησμονήσω, ὅτι ὀνομάζομαι Ὠδουίνος, ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ καὶ ἄς πράξω τὸ καθήκόν μου.

— Βοήθειαν, ἐπὶ κλέβειν ὁ τραυματίας.

— Ἴδου με, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ.

— Ζητήσατε ἓνα ἱερέα, ἓνα ἰατρόν.

— Ὁ ἰατρός εἶναι ἕτοιμος καὶ ἴσως σὰς ἀπαλλάξῃ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἱερέως.

— Ὁ Ὠδουίνος! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀναγνωρίζας τὸν Ῥεμῆ κατὰ ποίαν σύμπτωσιν;

— Ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ, ὁ Μονσορώ δὲν μετέβλεπε χαρακτῆρα, ἀλλ' ἐδυσπίστει καὶ ἠρώτα.

Ὁ Ῥεμῆ ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς ἐρωτήσεώς του.

— Πῶς εὐρίσκεσθε ἐνταῦθα; ἠρώτησεν αὐτῆς ὁ Μονσορώ, τὸν ὅποιον αἱ ὑπόνοιαι ἐζωογόουν.

— Εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης ἐντεῦθεν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥεμῆ, συνήντησα τὸν κύριον δὲ Σαῖν-Λύκ.

— Ἄ! τὸν φονέα μου, ὑπετραύλισεν ὁ Μονσορώ, ὡχρίάσας ἕκ τε τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῆς ὀργῆς.

— Ὅστις μοι εἶπε: Ῥεμῆ, τρέξατε εἰς τὸ παλαιὸν δάσος, ὅπου θέλετε εὐρεῖ ἓνα νεκρόν.

— Νεκρόν! ἐπὶ ἀνέλαθεν ὁ Μονσορώ.

— Διάβολε! τοιοῦτον σὰς ἐθεώρει, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, οὔτε πρέπει νὰ εἰσθε διὰ τοῦτο ὀργισμένος κατ' αὐτοῦ· λοιπόν, ἤλθον, εἶδον εἰσθε ἠττημένος.

— Καὶ τώρα εἰπατέ μοι, ὁμιλεῖτε δὲ πρὸς ἀνδρα καὶ μὴ φοβεῖσθε, εἶμαι πληγωμένος θανασίμως;

— Ἄ! διάβολε, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, μ' ἐρωτᾶτε πολλὰ πράγματα· οὐχ ἦττον, θὰ προσπαθῆσω νὰ σὰς ἀπαντήσω· ἄς ἴδωμεν.

Εἶπομεν, ὅτι ἡ συνειδήσις τοῦ ἰατροῦ κατῆσχυσεν τῆς φιλικῆς ἀφοσιώσεως.

Ὁ Ῥεμῆ, λοιπόν, ἐπλησίασε τὸν Μονσορώ, μετὰ δὲ τῶν σνήθων προφυλάξων, ἀφῆρεσε τὸν μανδύαν, τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ.

Τὸ ξίφος εἶχεν εἰσδύσει κάτω τοῦ δεξιῦ μαστοῦ, μεταξὺ τῆς ἑκτῆς καὶ ἐβδόμης πλευρᾶς.

— Ὑποφέρετε πολὺ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι εἰς τὸ στήθος, εἰς τὰ νῶτα.

— Πρὸς ποῖον μέρος;

— Κάτωθι τῆς ὠμοπλάτης.

— Τὸ ξίφος θὰ συνήντησεν ὅστουν τι, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, καὶ ἐντεῦθεν προέρχεται ὁ πόνος.

Ἐξήτασε δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ κόμητος ὑποδειχθὲν μέρος τοῦ σώματός του.

— Ὅχι, εἶπεν, ὄχι, ἡπατώμην· οὐδὲν ὅστουν ἐβλάβη· τί ἐξαιρετος ξιφισμός! πόσον εἶναι εὐχάριστον νὰ θεραπεύῃ τις τοὺς ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Σαῖν-Λύκ τραυματιζομένους.

Ὁ Μονσορώ κατελήφθη ὑπὸ λιποθυμίας, ἀλλ' ὁ Ῥεμῆ δὲν ἀνησύχησεν, καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του θήκην χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἔλαβε νυστέριον, ἔσχισε λωρίδα τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ κόμητος καὶ ἔθλιψε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν· ἐάν τὸ αἷμα ρέῃ, ἡ δέσποινα Ἄρτεμις δὲν εἶναι χήρα. Ἐάν ὁμως δὲν ρέῃ... Ἄ! ἄ! ρέει. Συγγνώμην, φίλτατε κύριε δὲ Βουσύ, συγγνώμην, ἀλλὰ πρὸ παντός, εἶμαι ἰατρός.

Ἐνῶ τὸ αἷμα ἔρρεεν, ὁ πάσχων ἀνεπνευσε καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἄ! ἐπιθύρουν, καὶ ὁμως ἐπίστευσα, ὅτι τὰ πάντα τετέλεστα.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀγαπητὴ κύριε, ὄχι ἀκόμη· εἶναι μάλιστα τὸ δυνατόν...

— Νὰ σωθῶ;

— Ἄς κλείσωμεν κατὰ πρῶτον τὸ τραῦμα. Σταθῆτε, μὴ κινεῖσθε. Θὰ βοηθήσει ἡμᾶς καὶ ἡ φύσις, ἥτις εἶναι ἀρίστη χειρουργός.

— Ἐπτυσά πολὺ αἷμα, εἶπεν ὁ πάσχων.

— Ἡ χίμορραγία ἔπαυσεν, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ. Ἐχει καλῶς ἢ μᾶλλον τόσῳ τὸ χειρότερον.

— Πῶς! τόσῳ τὸ χειρότερον;

— Βεβαίως τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ὑμᾶς· ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον· ἤξεύρω τί λέγω, ἀγαπητὴ κύριε δὲ Μονσορώ, φοβοῦμαι νὰ λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς θεραπεύσω.

— Πῶς! φοβεῖσθε;

— Ναί, ἐγὼ ἐννοῶ τί λέγω.

— Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι θὰ θεραπευθῶ;

— Οἱμοί!

— Εἰσθε παράδοξος ἰατρός, κύριε Ῥεμῆ.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει; ἀρκεῖ νὰ σώσω ὑμᾶς... Τώρα, ἄς ἴδωμεν.

Ὁ Ῥεμῆ ἀνέκοψε τὴν ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος ἐκροήν τοῦ αἵματος καὶ ἠγέρθη.

— Λοιπόν, μ' ἐγκαταλείπετε; εἶπεν ὁ κόμητις.

— Ἄ! ὁμιλεῖτε πολὺ, ἀγαπητὴ μοι κύριε, τὸ ὅποιον βλάπτει, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ.

Εἶτα δὲ προσέθετο: ὄφειλον νὰ τον συμ-βουλεύσω νὰ φωνάζῃ.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Εὐτυχῶς. Ἐπέδεσα τὸ τραῦμά σας.

— Λοιπόν;

— Ὑπάγω εἰς τὸν πύργον νὰ ζητήσω ἐπικουρίας.

— Καὶ ἐγὼ τί ὀφείλω νὰ πράξω;

— Νὰ μένετε ἤτυχος, νὰ μὴ κινήσθε, ἀναπνεύετε ἀθουρῶς καὶ προσπαθήσατε νὰ μὴ βῆξετε. Τίς εἶναι ἡ πλησιεστέρα οἰκία;

— Ὁ πύργος τοῦ Μεριδόρ.

— Τίς εἶναι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγούσα; ἠρώτησεν ὁ Ῥεμῆ, προσποιοῦμενος παντελῆ ἀγνοίαν.

— Ἡ ἀναρριχήθητι ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ εἰσέλθετε εἰς τὸν κήπον ἢ παρακολουθήσατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ τοίχου, ἵνα φθάσετε εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν.

— Καλὰ, τρέχω.

— Εὐχαριστῶ, γενναῖε ἀνερ! ἀνεφώνησεν ὁ Μονσορώ.

— Ἐάν πραγματικῶς ἤξευρες μέχρι τίνος σημείου εἶμαι γενναῖος, ὑπετραύλισεν ὁ Ῥεμῆ, θὰ μ' εὐχαρίστεις ἐτι περισσότερο.

Ἰππεύσας δ' ὤρμησε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

[Διήγημα *Évariste Carrance*].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ Λουδοβίκος μετέβη ὅπως ἐπιθεωρήσῃ οἰκοδομήν τινα τοῦ κυρίου του, ἀνεγειρομένην ἐντὸς παρακειμένου τινὸς χωρίου, ὀλίγας λεύγας ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας του. Ἡ ἀπουσία του ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀκτὼ ἡμέρας, ἤτοι μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ὁ Ἡλίας ἐνεδύθη τὰ ἐορτάσιμα φορέματά του καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δουνῶ.

Ἡ Μάρθα ὑπεδέχθη αὐτόν.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀρχιποκόμος χαιρετῶν αὐτὴν φιλοφρόνως, ὁ κύριος πατήρ σας εἶν' ἐδῶ;

Ὁ Ἡλίας ἐψεύδετο ἀναιδῶς, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἦτο ἀπών.

— Ὅχι, κύριε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως σὰς εἶπω δύο λέξεις κατ' ἰδίαν.

— Κύριε!...

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς...

— Νὰ φοβηθῶ; εἶπεν ἡ Μάρθα μετ' ἀποστροφῆς, καὶ τί νὰ φοβηθῶ;

— Τότε ἄς προχωρήσωμεν, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Ἡλίας... μεταξὺ μας αἱ φιλοφρονήσεις εἶναι περιτταί, ἀφοῦ γνωρίζομεθα πρὸ πολλοῦ καὶ ἀφοῦ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας θὰ νυμφευθῶμεν...

— Θὰ νυμφευθῶμεν!...

— Διάβολε! αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησις τοῦ